

Herman
Vogel

TRDA,
MILA PTICA
Z NEBA

Boči se kljun tvoj z diamantom na koncu:
ko usekaš v led, se rodi stokraka zvezda.

Usekaš v drevo, zadrhti muževni stržen.
Z natančnostjo zadnjega radarja meriš:

1. zrno med peskom, srce v telesu.
V igri ljubezni si prevodnik slasti,
v lastniškem spopadu nož mesarski;
roka težaška, ko vlačiš gradivo za gnezdo,
materino krilo, ko devlješ mladiče spat.
Ko tožiš — tožiš zato,
ker so predolge razdalje,
ali zato, ker ti ni dana beseda?

2. Vejo, kamor sedajo tvoje noge,
je skušil že marsikdo pred teboj:
bila je roka, ki je kuštravim otročičem
držala domačo gugalnico iz verig
in jih škripaje, nežno nosila v sanje;
bila je opornik, naročje za žitne ostrvi;

bila je zadnje, kar je videl umrli,
 bila je tudi porodnica prvega sadja.
 Bila je senčna streha za opoldanski predih.
 Pa menda ne veš,
 kaj tipajo tvoji šilasti kremplji,
 ko med strogim poletom za trenutek počiješ?
 Trda, mila ptica z neba.

RES JE Priliznjena beseda svoj plamen najde
 in plamen najde svoj dim.
 Zategadelj se vse,
 kar smo sebi ali drugim namenili,
 ponavadi na glavo postavi.
 Od žive žerjavice ostane pepel,
 od travnika suha planjava,
 od življenja smrtni spomin.

DROBCI So zgodbe,
 narejene pod grožnjo

1. kladiva in sulice;
 tudi pesmi so,
 zapete v čast zelenim dolárjem;
 in so velike odločitve,
 izrečene na skrivaj v zakristiji,
 ko ponižno čakamo pred oltarjem.
2. Eno samo znamenje
 me k smrti vleče;
 tisoč jih je,
 ki kažejo drugo pot:
 kje najti izhod,
 da ob slovesu ne bo huje?
3. Smo mladi še, pa se poslavljamo,
 vsak s sabo nosi malho gorja,
 in ker se nam na križpotjih
 štrene zamešajo,

in ker nemočni
po mesečni preji segamo,
vsak misli na valove morja.

4. V našem spoštovanem življenju,
ki želimo, da bi bilo iz enega kosa;
v naših dobrih dejanjih
se še zmeraj najde kakšna
zahrbtina razpoka.
Za te špranje živimo.

VSAJ TO Tudi to je nekaj,
če se najdeš v opombah pod črto
ali v registru krajevnih imen,
ali če te kje kak jezik omeni,
če se te spomni kdo v najslabšem pomenu,
ti pripiše nizkotne, vohunske namene,
če ti zaprejo vrata pred nosom,
najdejo napako v izpolnjenem obrazcu,
če mora postava preveriti tvojo istost,
če ti pošta spremeni spol.

Tudi to je nekaj,
sicer je še manj kot nič.

TRUNTAMORA Izbira mlade in lepe
in se na njihovih gladkih prsih igra;
v njihove barvaste sanje stopa
kot senca, ki ne pozna gorja.

Korak se z metri meri,
možgani ne grejo vštric:
vsak dan so si bolj vsaksebi,
vsak dan je med njimi večji nič.

MUREN Saj res ne moreš vedeti,
V UŠESU kje se ta nočna ponjava konča
in kje boš našel svojo trstiko:
v boleči tišini,

v molku tisoč postavnih mož
 boš silil k središču kroga.
 Po krožnici.
 V mojem ušesu.

ČUDNA Skozi četvero oči gledava
ŽIVAL in tehtava se: ti ali jaz.
 So čudna znamenja risana
 v ilovna tla.
 Nekaj od mene zahtevaš,
 nekaj bi jaz rad imel.
 Kdo torej bo večji v želji,
 kdo bo drugemu nebo snel?

BLEDI ROMB V bledem rombu pod nebom
 visi pretaknjen artist.
 Ves je smrti podoben,
 ves je grozljivo čist.
 Čakamo: zdaj se bo spustil,
 nas z nogami objel,
 nas potegnil v sanje
 in nas v sanjah zaklel.